

Avdes története

A most 18 éves észak-indiai Avdes így vall az életéről:

„A 7. osztályba jártam, amikor már nem tudtam fogni a ceruzát. Senki nem tudta a faluban, hogy mi ennek az oka. A naini lepramissziós kórházba 2012 márciusában jutottam el, éppen 4 évre azután, hogy az első jeleket éreztem a betegségemről. Akkor kicsi, fehér foltok jelentek meg a testen, és nem éreztem az ujjaim végét. A szüleim nem vittek sehová. Apám azelőtt sem nagyon szeretett, de ettől kezdve verni kezdett és megátkozott. Bár a kórházban megműtötték, amikor hazamentem, semmit nem javult a kapcsolat apámmal. Így elmentem otthonról. Koldulni kezdtem, a vasútállomáson aludtam. Négyyszer akartam öngyilkos lenni. Kiugrottam a vonatból. Akkor már számos seb is volt rajtam. Majd a naini kórházba tértem vissza. Ott nagy szeretettel fogadtak és hozták rendbe a testemet. Nem koldulni akarok már. A kórházban felajánlották, hogy tanulhatok. Sőt szakmát is szerezhettek! Ezt nagyon szeretném.

Új életet kaptam. Nem volt segítségem, ti segítettetek rajtam! Utcákon bolyongtam és élelmet koldultam. Beteg voltam, és ti meggyógyítottatok. Nem tudom elfelejteni ezt a könyörületet. Olyanok vagytok, mintha apám vagy anyám lennétek. Nektek köszönhetően sokaknak az élete változhat úgy meg, mint az enyém is! Azokon segítetek, akiken mások nem segítenek. Ti mindenki vel egyformán jól bántok. Isten meg fog benneteket jutalmazni! Kérlek, ne haragudjatok, ha néha rosszat tesztek.

Avdes.”

Avdes története

A most 18 éves észak-indiai Avdes így vall az életéről:

„A 7. osztályba jártam, amikor már nem tudtam fogni a ceruzát. Senki nem tudta a faluban, hogy mi ennek az oka. A naini lepramissziós kórházba 2012 márciusában jutottam el, éppen 4 évre azután, hogy az első jeleket éreztem a betegségemről. Akkor kicsi, fehér foltok jelentek meg a testen, és nem éreztem az ujjaim végét. A szüleim nem vittek sehová. Apám azelőtt sem nagyon szeretett, de ettől kezdve verni kezdett és megátkozott. Bár a kórházban megműtötték, amikor hazamentem, semmit nem javult a kapcsolat apámmal. Így elmentem otthonról. Koldulni kezdtem, a vasútállomáson aludtam. Négyyszer akartam öngyilkos lenni. Kiugrottam a vonatból. Akkor már számos seb is volt rajtam. Majd a naini kórházba tértem vissza. Ott nagy szeretettel fogadtak és hozták rendbe a testemet. Nem koldulni akarok már. A kórházban felajánlották, hogy tanulhatok. Sőt szakmát is szerezhettek! Ezt nagyon szeretném.

Új életet kaptam. Nem volt segítségem, ti segítettetek rajtam! Utcákon bolyongtam és élelmet koldultam. Beteg voltam, és ti meggyógyítottatok. Nem tudom elfelejteni ezt a könyörületet. Olyanok vagytok, mintha apám vagy anyám lennétek. Nektek köszönhetően sokaknak az élete változhat úgy meg, mint az enyém is! Azokon segítetek, akiken mások nem segítenek. Ti mindenki vel egyformán jól bántok. Isten meg fog benneteket jutalmazni! Kérlek, ne haragudjatok, ha néha rosszat tesztek.

Avdes.”

Avdes története

A most 18 éves észak-indiai Avdes így vall az életéről:

„A 7. osztályba jártam, amikor már nem tudtam fogni a ceruzát. Senki nem tudta a faluban, hogy mi ennek az oka. A naini lepramissziós kórházba 2012 márciusában jutottam el, éppen 4 évre azután, hogy az első jeleket éreztem a betegségemről. Akkor kicsi, fehér foltok jelentek meg a testen, és nem éreztem az ujjaim végét. A szüleim nem vittek sehová. Apám azelőtt sem nagyon szeretett, de ettől kezdve verni kezdett és megátkozott. Bár a kórházban megműtötték, amikor hazamentem, semmit nem javult a kapcsolat apámmal. Így elmentem otthonról. Koldulni kezdtem, a vasútállomáson aludtam. Négyyszer akartam öngyilkos lenni. Kiugrottam a vonatból. Akkor már számos seb is volt rajtam. Majd a naini kórházba tértem vissza. Ott nagy szeretettel fogadtak és hozták rendbe a testemet. Nem koldulni akarok már. A kórházban felajánlották, hogy tanulhatok. Sőt szakmát is szerezhettek! Ezt nagyon szeretném.

Új életet kaptam. Nem volt segítségem, ti segítettetek rajtam! Utcákon bolyongtam és élelmet koldultam. Beteg voltam, és ti meggyógyítottatok. Nem tudom elfelejteni ezt a könyörületet. Olyanok vagytok, mintha apám vagy anyám lennétek. Nektek köszönhetően sokaknak az élete változhat úgy meg, mint az enyém is! Azokon segítetek, akiken mások nem segítenek. Ti mindenki vel egyformán jól bántok. Isten meg fog benneteket jutalmazni! Kérlek, ne haragudjatok, ha néha rosszat tesztek.

Avdes.”

Avdes története

A most 18 éves észak-indiai Avdes így vall az életéről:

„A 7. osztályba jártam, amikor már nem tudtam fogni a ceruzát. Senki nem tudta a faluban, hogy mi ennek az oka. A naini lepramissziós kórházba 2012 márciusában jutottam el, éppen 4 évre azután, hogy az első jeleket éreztem a betegségemről. Akkor kicsi, fehér foltok jelentek meg a testen, és nem éreztem az ujjaim végét. A szüleim nem vittek sehová. Apám azelőtt sem nagyon szeretett, de ettől kezdve verni kezdett és megátkozott. Bár a kórházban megműtötték, amikor hazamentem, semmit nem javult a kapcsolat apámmal. Így elmentem otthonról. Koldulni kezdtem, a vasútállomáson aludtam. Négyyszer akartam öngyilkos lenni. Kiugrottam a vonatból. Akkor már számos seb is volt rajtam. Majd a naini kórházba tértem vissza. Ott nagy szeretettel fogadtak és hozták rendbe a testemet. Nem koldulni akarok már. A kórházban felajánlották, hogy tanulhatok. Sőt szakmát is szerezhettek! Ezt nagyon szeretném.

Új életet kaptam. Nem volt segítségem, ti segítettetek rajtam! Utcákon bolyongtam és élelmet koldultam. Beteg voltam, és ti meggyógyítottatok. Nem tudom elfelejteni ezt a könyörületet. Olyanok vagytok, mintha apám vagy anyám lennétek. Nektek köszönhetően sokaknak az élete változhat úgy meg, mint az enyém is! Azokon segítetek, akiken mások nem segítenek. Ti mindenki vel egyformán jól bántok. Isten meg fog benneteket jutalmazni! Kérlek, ne haragudjatok, ha néha rosszat tesztek.

Avdes.”